

ყორნების ბანაკში

ლაქიების კრიზისი,

ხარბინი, სასადილოებსა და შანტა-ნებში ლაქიების დიდი ნაკლულთვანე ბაა, რადგან თეთრგვარდიელი ოფიც-რები ავაზაკთა ბანდებს აღდგენენ— აქედან მეტი შემოსავალი გვექნება და თანაც ეს საქმე ჩვენთვის უფრო შესაფერისიაო.

ანტონ მაისკოპოვი

ვარშავა. რაკარც იტყობინებია ემიგრანტი ეპისკოპოსი აქამად მუ-შაობს „ათი მცნების“ შესწორებაზე. ზოგიერთი მცნებები უკვე შესწორე-ბული აქვს ახალ ყაიდაზე (იხილე ნა-ხატი ამავე გვერდზე).

გარდა ამისა, ყოველად უწმინდ.. (ური, უკაცრავად, უბნძურესი. ნია-ნგი) ანტონს ლოცვებშიაც შეაქვს შესწორება.

მაგ. აღდგომის ლოცვა „ქრისტე აღსდგა მკვდრეთით სიკვდილითა სი-ვვდილისა, დამთურგნელი, დამსაფ-ლავებელი შინათა ცხოვრების მომნი-ჭებელი“— ასე შეასწორა:

„მეფე აღსდგა მკვდრეთით და ბო-ლმეფეების სიკვდილითა მათი დამ-თურგნელი და დამსაფლავებელი და ჩვენთვის ცხოვრების მომნიჭებელი“.

ეს ტექსტი ღმერთისთვის გაუგზა-ვანია ზეცაში დასამტკიცებლად. უკა-ნასკნელი რადიო-ცნობების მიხედ-ვით ღმერთს შეუსწორებლად დაუ-ბტკიცებია ახალი ტექსტი.

„სიზმრის ახსნა“

პრალა. თეთრგვარდიელთა დღევან-დელ გაზეთებში მოთავსებულია „სიზმრის ახსნები“, რომელთა მიზე-დვით კირილე მალე დაიბრუნებს რუ-სეთის ტახტს. ემიგრაცია აღფროთავე ნებულა ამ ცნობებით. კირილემ უკ-ვე გაიწმინდა ჩექმები და ვასამგზა-ვრებლად შეკრა ბარგი-ბარხანა.

„საიდუმლო კონაშისი“

პარიზი. საფრანგეთის გენშტაბმა თეთრგვარდიელთა თხოვნით კიდევ გაიღო თანხა, რომელიც უნდა მოხ-მარდეს საიდუმლო კონკურსს. კონკუ-რსი გამოცხადებულია გორგულოვის ბოლშევიკობის დამამტკიცებელ ყალბ საბუთების შედგენაზე. ჟიურის მიერ დღემდე მიღებული და მოწონებული რამდენიმე „საბუთი“ საბნის ბუშტი-ბი აღმოჩნდა, კონკურსში მონაწილეო-ბას დებულობს ემიგრანტი მწერლო-ბაც.

კომში ნატარში

პარიზი. „ვაზრატდენიე“ თავის მე-თაურში წერს: „ჩვენ აღფროთვანე-ბით შევხვდით ჩინეთ-იაპონიის ომს. ეკუჩრობდით, რომ შორს არ იყო ჩენსა შორეული მიზნის განხორციელება შორეულ-აღმოსავლეთში. მაგრამ, რო გორც ჩანს, შორეულ-აღმოსავლეთმა ისევ შორს ვაიდაღა ჩვენს ზრახვე-ბი! ჩინეთ-იაპონიის ქაშისათვის ჩვენ უკვე მომარჯვებული გვექონდა კო-ვზები, მაგრამ ნატარში ჩავიცვებოდა. (ვირაქდენჯერაა ეს!). ასე და აშკვა-რად ჩვენ ისევ ხახამშრალი დავრ-ჩიოვ.

ბაზარზე

— ერთი ბორჯომის წყალი დავვა-ლევინეთ?

— პრობკა გაქეთ? წარბშეჭმუხე-ნით, შეგვეკითხა ნოქარი.

— რა პრობკა კაცო პრობკა რა შუაშია?

— უპრობკით წყალს არ ვყიდით, დასცალეთ მაღაზია, თქვენთვის არ გვეცალია, — გვიბრია აღტკინებულმა ნოქარმა.

შევედით ყოფ. ლაღიძის, ანლან-დელ ტვილსოფლმრეწვის გამგერი-ლებელ წყალთა მაღაზიაში.

— ტკბილი წყალი გაქეთ?

— არა.

— ბურახი?

— არ გვაქვს ბატონო, რას ჩავგა-ცივდით!

— არც ლუდი?

— ლუდი გამოგველია.

— უბრალო გაზიანი წყალი?

— ბიჭოს, ეს რა ხალხს ვადავეცი-დე, წვეთი წყალი არა გვაქვს!

სად იყავით ზამთარში, ამ სიტყვაში რომ გვიმოგეთ ღრო და არ გვსავე-ნებთ?

— შევედით საბაკალოში.

— „გარელკა“ თუ გაქეთ „პრიმუ-სისათვის“ დამკვრელები ვართ, წიგ-ნაგები გვაქვს, — თავაზიანად შევეცი-ოხეთ ნოქარს.

— ა, გენაცვათ გარელკა, ოთხი მა-ნეთი ღირს, ოღონდ ეს რკინის და შუშის ნამტვრევები უნდა წაიღოთ.

— ნამტვრევები რა შუაშია?

— რა შუაშია და იმაში, რომ ჩაა მოგვრჩა და უნდა გავასალოთ. გარელ-კა ოთხი მანეთი, ნამტვრევებიც სამი თუმანი, ვადაიხადეთ ფული!

იმ წუთშივე გამოვიპარეთ. ახალ ბაზარში ჩავედით და საკოლმეურნეო დუქანში შევეყავით თავი.

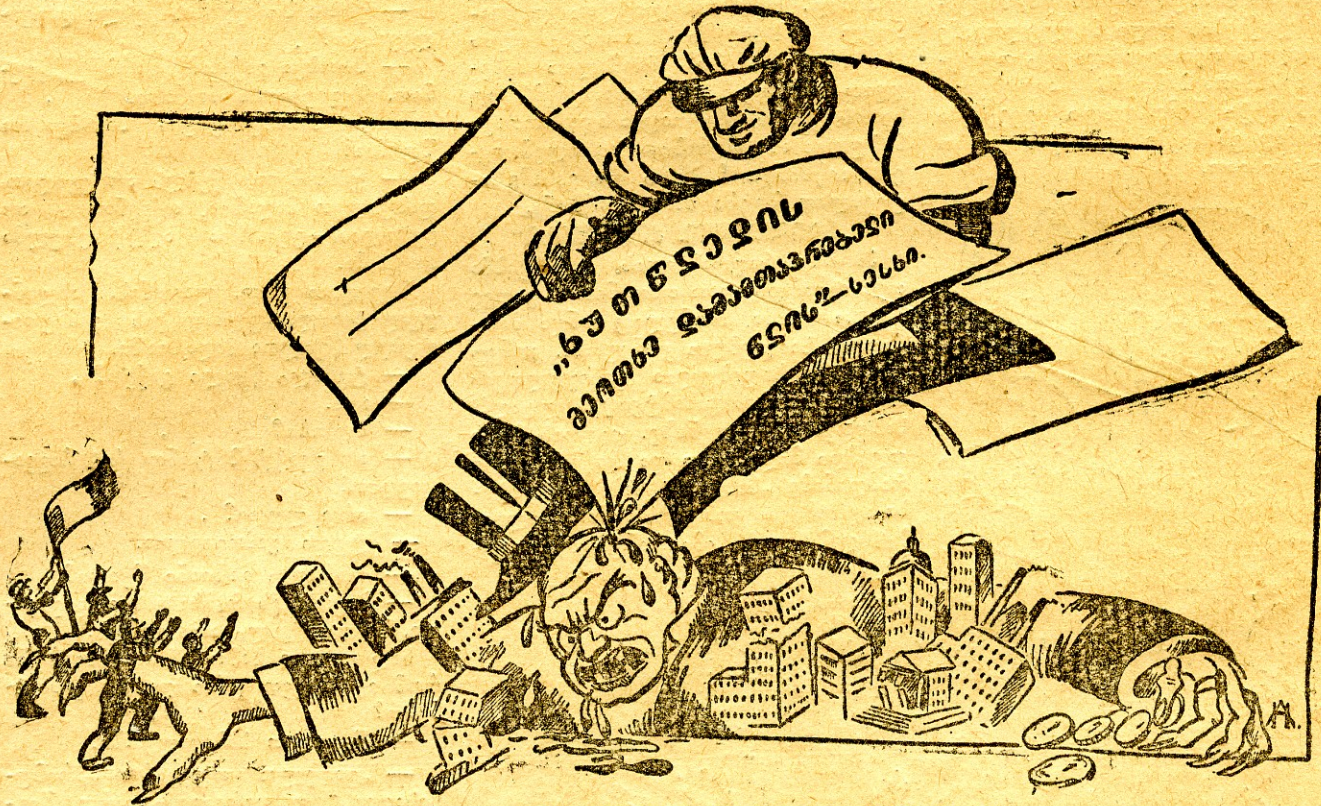
— თუ მშა ხარ, მოგვეიდე რამე- შიგვართეთ.

— ინებეთ, ამხანაგებო! ეს ქათარ, ეს ვარია, ეს მამალი, ესეც ინდაური. კვერცხები ხომ არ გნებავთ? ახალია! ესეც აიღეთ საუცხოვო კარაქია, ერ-ბოც გვაქვს, წყნხილიც მოიტათ, შე-გებვიოთ, ხორცი თუ გინდათ ავერ შეიღოთ კოლექტივის საყაშბოა.

დატვირთულნი ხორავით და ფრიალ განცვიფრებულნი, რომ პრობკა არა-ვის მოუთხოვია, ჩვენ მივდიო-დით. უკვე არსებულ კოაშ-საჭკობებიდან ჩვენ გვიღაპო-დენ ნოქართა მუკავე სახეები, რომლე-ბიც სამ მანეთიან „გარელკას“ ჯერ კიდევ აღებინ სამი თუმნის ნამტვრე-ვებს, ხოლო ტიქა ბორჯომის წყალში ფულს გარდა, მოითხოვენ პრობ-კებს.

„აღლარ-აღლარსან.“

— ოოო! ასე მაგრად არაფერი დამცხვია თავზე.

კოლექტივის ცხენების დეკლარაცია

ვიღებ რა მხედველობაში საკავშირო კ. პ. (ბ) ცეკას ამა-წლის 28 მაისის დადგენილებას ჩიქნს შესახებ, სადაც ნათქვამია, რომ „ცხენებისადმი მტაცებლური და დაუღვეარი მოპყრობა, რაც იწვევს მათ მასიურ დახოცვას, ჩაითვლება ბოროტ მოქმედებათ სახალხო მეურნეობის წინააღმდეგ და დამნაშავენი დასჯილი იქნებიან კანონის მთელი სიმკაცრით“. აგრეთვე ჩემსავე შესახებ საკავშირო ცაკის და სახკომსაბჭოს დადგენილებას, სადაც ნათქვამია, რომ არავის, იქნება ის ადგილობრივი ხელისუფლების წარმომადგენელი თუ ცენტრიდან მოვლენილი უმაღლესი ხელისუფლების წარმომადგენელი, არ აქვს უფლება უფასოდ შეგვაჯდეს და გვაძუნძულოს თავის ხე ბა სურვილზე—ვიღებ რა მხედველობაში ყოველივე ამას ვაცხადებ, საჯაროთ:

1. მოვითხოვ პატივს, მოვითხოვ ყურადღებას, მოვითხოვ საკვებს, მოვითხოვ დასვენებას, მოვითხოვ სისუფთავეს, რადგანაც არ დაგვიწყდეთ რომ მე ტრაქტორის უმცროსი ძმა ვარ, მე მის მაგიერობას თუ არა ყო-

ველშემთხვევაში მოადგილეობას ვეწევი. იქ, სადაც ტრაქტორს გაუჭირდება, მე ყოველთვის მზად ვარ გამოვიდე იერიშით.

2. მოვითხოვ განისაზღვროს ჩემი სამუშაო დღე, ანუ შრომა-იღე და განსაკუთრებული ყურადღება მიექცეს ჩემს ჯანმრთელობას და შრომაში დახარჯული ენერჯის ანაზღაურებას, იმდენად რამდენადაც, მე თუ ვინცობაა მტერი თავს დამესხა, უნდა გავწიო რევოლიუციის დარაჯის, პროლეტარიატის დიქტატურის ერთგული დამცველის როლი.

3. ვაცხადებ საჯაროთ, რომ ამიერიდან არც აღმასკომის თავმჯდომარეს, არც მისი ოჯახის წევრს არც კოლმეურნეობის გამგეობის თავმჯდომარეს, არც გამგეობის წევრს, არც ცენტრიდან მოვლინებულს, ქვეითად სიარულს გადაჩვეულს, არც უზენაეს და არც უქვენაეს ხელისუფლების წარმომადგენელს უფასოდ ზურგზე არ შევისვამ... ვეთილინებონ და დააწყონ ნაღდი ფული, რომელიც მონხარდება ჩემს წევრს და შრომაში დახარჯული ენერჯის ანაზღაურებას.

4. მოკვდა ის დრო, როცა ვისაც მოეპრიანებოდა მომახტებოდა ზურგზე და მშვიერ-მწყურვალს მარბენინებდა წალმა-უკულმა.

5. არც ფასის გადახდა, არც ნაღდი თოლის დადება არ შევლის საქმეს, თუ ხასიათზე არ ვარ, თუ კარგად დანაყრებული და დასვენებული არ ვარ, არავის ახლოს არ გავიკაჩრებ.

6. მე ცხენი კი არა ვირი ვიყავი აქამდე! ეს იოდი კაცია, ეს იმაზე უფროსია, ის კითივ თლად უფროსია მათოდენ და მაჯაგჯაგებდენ.

დილიდან-საღამომდე და ზშირად მთელი დღე-ღამე არ მასვენებდენ.

7. მორჩა, ბასტა! ვაი მისი ბრაოი, ვინც ძველებურად მოინდომებს ჩემს აბუჩად ავდებას... გადავაჯდებ და ბრგვას მოვადინინებ ძირს. ეს კიდევ არაფერი.. დავსჯი კანონის მთელი სიმკაცრით.

8. ამ დეკლარაციას ვაქვეყნებ ყველა სოფსაბჭოს, ყველა სათემო, სარაიონო და აგრეთვე ცენტრში მყოფ მუშაკების საყურადღებოდ. **ლაფშას მონდობილობით—სმებნი-გან-შეინ.**

ისევ კველბურად

„თეორეტიკალიტები ტერორით ფიქრობენ კაპიტალისტური ქვეყნებს იზნებდნენ...
 ბას საბჭოთა კავშირის წინააღმდეგ, მაგრამ მათი ცდა ყოველთვის აშკარადდება და
 მარცხით თავდება“.

ნახ. კროტკოვის

ვ. კროტკოვი

— დასწამებოვს დამართავი კი არ აზრებდა... საზინლად აზროვდა!

== „ნიანგის“ უმეღები ნომერი გამოვა ==
 სპეციალური რეკლამის-გზის სპეციალური
 თანამშრომლებს ვსთხოვთ დაჩქარებით მოგზავოდონ მასალები

კონორარი

(იუმორისაჲ)

ღმერთი, რჯული, დაღრანჯული,
 შე ვიდეთ ჩემთვის განზე,
 არ ნინდალა არცა წერა
 და არც დიჭრი ამ საგანზე.
 ჰგვრამ თითონ შემომიწინდა
 აბოლოტე ვარ:თაგვა:
 ცრახელ, ორხელ, სამხელ, ოთხხელ...
 ამიტყდა, არ გაათავა.

ღმერთი, რჯული, დაღრანჯული,
 ამ კაცს უფრო ენა ჰქაჯა,
 თორემ იმის უღმერთობას
 ხელს არ უწყობს ჩვენში ჰაჯა
 კაცი თავის გარეგნობით
 თორმეტ უღელ კამჩს ჰვაფდეს,
 რა გინდ გრჯელიც, ძოღელიოში,
 ის და ღმერთი ვით მოთავსდეს?!

ღმერთია და... ქამის არ ცუნობს
 ეს არის და.. უნდა ქამა,
 და ამ მჭამელს ის უქმელი,
 ვინ ამო არ ვინ ამამა?!

ო და.. კაცი, ეს უღმერთო,
 ამიტყდა და მომლო კლანჭი:
 „დაწერეთ უღვთო რაზე,
 თვით ღვთის გულის გასატანჯავი“...
 ჰო-და, აი მომაგონდა:
 პაპანემი როცა ცხონდა,
 მასსოვს: მამას, ობლად შეთენილს,
 მოქედელი ხმალი ჰქონდა.

უნდა გითხროთ გამოტებით,
 მამა მებრძოლს სულ არ ჰგავდა,
 თუ სახეში არ მივიღვით,
 სახლში ქათამს რომ დაჰკლავდა.

და არ ვიცა, წარმოშობით,
 თუ ხით იყო ჩვენსა ხმალი?
 თუმცა შე, როგორც ყმაწვილის, უცდელს,
 სულ ქე მქონდა ხმალზე თვლი.

და ვნატობდი მას ჯონ-ცხენად
 სოჯარითოდ ეზო-პარზე,
 ზედ ვმჯდარიყავ ქარქაშზე და
 მჭირებოდა ხელიც ტარზე...

მამინ ცხენი, ჩემისთანა
 სოულად არვის ექნებოდა,
 და რომ ედღვნა ჩემთვის მამას,
 ვფიქრობ, რომ არ შესცდებოდა.

მაგრამ, როგორც მოგახსენეთ,
 უცბათ ცხონდა ჩემი პაპა,
 ესე იგი, „ღრთია ბრუნვამ
 ის წაიღო და ჩაყლაპა“...

მოკვდა პაპა! მაგრამ ნემსტი
 ჯერ შინ იდო, როგორც კუნძის
 საზოგადოდ პაპა ჩემი
 იმ თავითვე იყო ძუნწი:

მსახლი იყო, თუ თვით თხილი
 ჩემთვის არ ემეტებოდა,
 და გზირივით ხეხილებ ჰქვამ
 მუღამ დაეხეტებოდა,

და ჭურღულად ხილზე მავალს
 შორით თუ თვალს შემასწრებდა,
 — სად წამოხვალ? ვერ ახვალს! —
 როგორც ძაღლი, ისე ჰყვებდა...

და ცხადია, პაპა მამინ
 უცილობლად თუმცა ცხონდა,
 მაინც სიკვდილს ის თავისგან
 გველაფერს არ დაუთმობდა.

და ცხადია, ამის გამო,
 თუმცა წარგზავნა სული ცაში,
 ნახევარი, ნემსტის სახით,
 ჰა, ჰე იწვა ისევ სახლში...

მხოლოდ მამა ამ საგანზე!
 აქა რაღაც შენაღობი
 დული სკივრში დასტა-დასტად
 ხომ არ ეწყობ შენაკონი

„მასწავლებლის ფიქრები“

საქართველოს
 განათლების
 მინისტრის
 განცხადებით

მ, როგორ არის, ვერ მივხვდი
 როგორი განაჩენია?
 მთავრობის დადგენილება
 ჩვენზე ვის გამორჩენია!

„ახალ ტარიფით მიეცეს“
 შიგ სიტყვა-სიტყვით სწერია.
 მაგრამ ეს ბიუროკრატებს
 შაინც არ დაუფერიათ.

უფელგან გატარდა ხელფასის
 მომატება და ტარიფი,
 ჩვენზე კი არა... მითმავე
 უდგევართ ჩვენ, როგორც ტარიფი.
 გავიდა შემდეგ ამისა
 თვე შვიდი, რვა, ცხრა და ათი,
 მაგრამ ყურსაც არ იბერტყავს
 პაწია ბიუროკრატი.

მალაგო

და ქელესს თუ ხუცის მუცელს
 უნდებოდა ფული მაშინ,
 და ცხადია, რომ ეს კითხვა
 სევდას ძრავდა ჩემს მამაში!

მასხოვს: ჩენი სოფლის ხუცესი
 ერქვა მამა-ქრისტეფორე,
 ქრისტეს მსგავსი კაცოც ჰქვებნად
 არ მენახა ჯერ მეორე.

მოვიდა და უსამძიმრა:
 პაპას, დედას, შვინი, მეცა,
 ხსნად ცხონება დაგვისახა
 და თავმდებად მოგვცა ზეცა!

მოდი და გამოიცანი:
 ცხონდა პაპა, თუ არ ცხონდა?
 ცნობად ისიც გვეყოფოდა,
 პაპას ფული რომ არ ჰქონდა.

მაგრამ დახეთ ზღის ჩვენს ხე...
 გამქრიახი ჰქონდა თვალთ:
 მან კედელზე შეამჩნია
 მოქედელი მამის ხმალი!

მასხოვს, როგორ მიუთითა
 მამას ხმალზე, და, მას გარდა,
 მამის კიდევ მარჩენალი,
 ცალუდელა ხარიც ყავდა,
 და ორი თუ სამი სიტყვით
 ახსნა მღვდელმა ასახსნელი!

და მფორე დღის სადილად
 ისეთ ქელესს მისცა ბინა,
 რომ ხორცი-მთად და წითელი
 ღვინო კიდევ ზღვად აღინა!...

და როდესაც, ამის შემდეგ,
 გაძლა ხარბი პაპის გული,
 ჩვენ არც ხარი და არც ხმალი
 გეშთა კედელზე დაკიდულ...
 მხოლოდ იმ დღეს, საღამოს ეხმს
 რომ მიჰქონდა ხუცესს ხმალი,
 ალბათ, პაპის სიძუნწემ მკრა,
 და ამეგსო ცრემლით თვალის...

თან გამიტყდა იმ დღეს რწმენა
 ჩენი სოფლის მაცხოვარზე:
 — როგორ? ხმალი, მამიჩენის,
 ამ წვერ-გაძელა მათხოვარზე?!

სად ხმალი და სად იესო,
 ქრისტეა თუ ქრისტეფორე?!

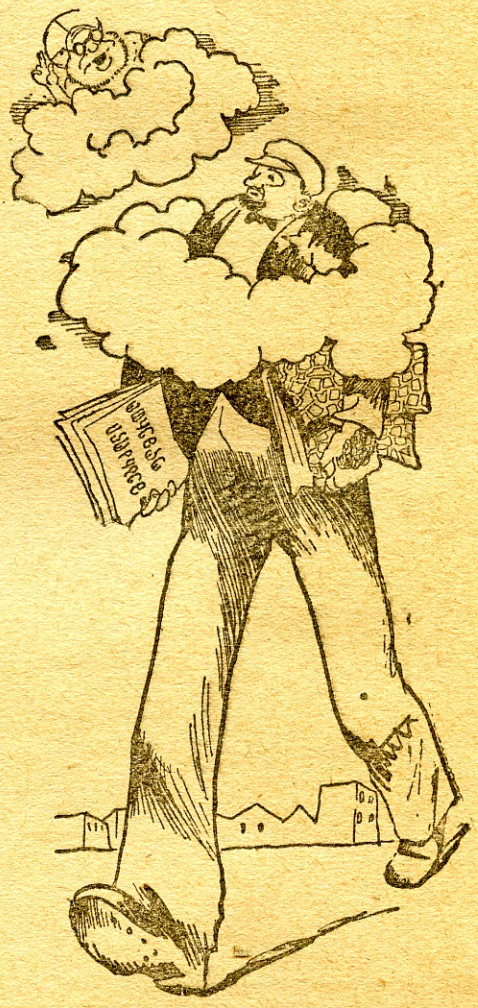
ამიტყდა და გულის წყრობა,
 არ იქნა, ვერ მოვიშორე...

და მას შემდეგ მე ხუცეები,
 ქრისტეა თუ მამა-ღმერთი,
 ვგმე სუყველა და მათზე მწყურალს
 აღარა მრწამს აღარც ერთი!

მხოლოდ ლექსი თუ დავწერე
 აქა რაღაც უწყებარი,
 ცხადი არის: ვით უღმერთოს,
 მომხიბლება პონორარული!

მამინა

ნახ. კოჭიაშვილის

იპოლიტმ: — ეგეს! ამდენი ხან-
 ია დავეხეტები და თავმესაფარი ვერ-
 სად ვმოგვ!

ღმერთი (იპოლ. ფართაგავას):
 — ძაწილდე ერთი ადგილიდან მეორე-
 ხა ზედა და ვერსად ნახულობდე თავ
 შესაფარხა, რამეთუ უწურბალი „ულ“
 მერთო მებრძოლი“ არს წინააღმდეგ
 ჩემოხა.

უკვანტო-საკვანტო

ნახ. კომპიუზილი

მე, ფიზკულტურის ტრეილს, რომ იტყვიან, სწორედ ისა ვარ. ამიტომ გასაგებია, რომ ფიზკულტურის რადიო-კურსების გულმოდგინე მსმენელი ვიყავი. მართალია, ჩემი ბინის სიბატარავე ხელს მიწლიდა ამაში, მაგრამ რას მიჭევინ დაბრკოლება.

„ჯანსაღ სხეულში ჯანსაღი სული“ — აი ჩემი დევიზი.

სწორედ გათენებმას გადასცემს ჩემი რადიო-ცენტრი ფიზკულტურის საათს. ამიტომ, პირდაპირ საყურებთ ვიძინებდი, რომ დილით გამოვედგებინე თეორას ტალღებში მოლივლივ „ალოო“-ს.

- ალოო. ყურადღება, ყურადღება!
- გიწყებთ ფიზკულტურის საათის გადაცემას, ადვილი და მოემზადეთ.
- ალოო, მოემზადეთ ფიზკულტურასათვის.

მე ფეთიანდით წამოვარდებოდი და საცვლებს ამარა, ეთერიდან მიღებულ „კომანდის“ თანახმად ვაჭერებდი გასაოცარ ტრიუკებს.

— ალოო... ხელები თეძოებზე მოაქდე და ათვერ ღრმად ჩაისუნთქე.

მეც ვსუნთქავდი ამ პოზაში.

— დაიროქე... ადექი... დაიროქე... ადექი... დაიროქე... ადექი... ამასაც ვასრულებდი.

— მარცხენა ხელი და ფეხი უკან გააჭრე, — ხოლო მარჯვენა ხელფეხი — წინ. დუკიდე მარჯვნივ, მარცხნივ, კიდევ შენატრიალი... ასტი, დახტი, ასტი, დახტი... — ჩამძახოდა რადიო.

მეც ვიროქებდი, ვიჭნედი ხელ-ფეხს, ვბტოდი.

ბინის სიფიროვე ასპარეზს მაინც მიზღუდავდა. ჩემი ცხრა ბავშვი და მეუღლე მთლიანად ჰფარავდნენ იატაკის ფართობს. ამიტომ, ყოველი ჩემი წონასწორობის დაკარგვა იწვევდა ექსცესებს ისე, რომ თვითიწული ჩემი ვარჯიში, სულ ცოტა, ხუთი ბავშვის აღრიალებათ მაინც ჯდებოდა. ჩემი შეუღლე ხომ ცისმარე დილას მეჩხუბებოდა (ნერვებაშლილი ქალი).

— შე მიწა-დასაყრელი, გაგიედი, თუ რა ავი სული გცა, ჩვიზა გვაფეთებ ამ უთენისას.

ნუ ვაფრობ შე ქალო, კი არ გავგიჟდი, ვვარჯიშობ, ხომ გავაგონია „ჯანსაღ სხეულში“ — ჯანსაღი სულიო“.

— მიწას შევაქმევა მაგ სხეულსაც და სულ საც თუ არ დაგვიძინებ ამ ოჩერედებით გასავთებულ ხალხს.

ასეთი იყო დაახლოებით ჩემი დილის დიალოგი.

— „შეხტი... შემოტრიალი... დაიხრა... დაიროქე — ისმოდა რადიოში. მე ვბტოდი და ვტრიალებდი.

— გამიგიჟდა აი უბედურიშვილი და რა-გა ვქა. ვაგიჟდა პანტელეიმონი, ვაგიჟდა... ისტერიულად იკივლა ცოლმა.

— მამა ვაგიჟდა. ვიმი... აღრიალდენ ბავშვები სხვადასხვა ხმაზე.

ამ ამბავმა მთლად დამილუბა მეზობლებში ნორმალური კაცის კარიერა. მათი დაწყარება არ მოხერხდა, ვიღერე პირაბა არ ჩამომართვეს, რომ სახლში რადიოს მოგხანილი.

მაგრამ ილდევრძელს კომუნარტა ბაღში ხმამალა მოლაპარაკე რადიოს დამდგმელმა გავდიოდი გარიერაქისას და ამ ბაღის ერთი მოფარებულ კუთხეში ვვარჯიშობდი.

— „ისუნთქე... იხრე... ილუნე... ასტი... დახტი... — ისმოდა ვერც ცარიულ ბაღში რადიო-ბრძანება

მეც ვიხნიქებოდი, ვბტოდი, ვცმუჭავდი, მაგრამ...“

აქ უარესი ამბავი დატრიალდა. მთელი ქუჩა დამეღო თავს, მათ შორის ჩემი თანამომ სამსახურენიც აღმოჩნდნენ, ჩემი სახლის მეზობლებიც.

— გეთა საწყალი, რა ახალგაზრდაა, — კი ბატონო. გეთა, ჩემი სახლის მდგმურია, პანტელეიმონ ჩიბურდანიძე. — დაუტრეს კვერი ჩემმა მეზობლებმა.

აღმოჩნდა ვიღაც გულჩვილიც. გამოუძახეს ნაწარაფო დახმარებას და გამაქანეს ფსიქიატრიულ საავადმყოფოში.

სამი დღე მოუნდნენ იქ ჩემს შემოწმებას და „აღმოაჩინეს“, რომ მდგომარეობა არც ისე საშიშა და გამომიშვეს. სახლში რომ დაებრუნდი, ეზოს ბავშვები უვილით დამედევნენ:

— გეთი ბიძია გამოუშვიოთ, გეთი ბიძია, უტიეთ გეთა.

მეზობლები კი ჩურჩულობდნენ:

— გაგიუბებულა პანტელეიმონი, გაიგიეთ?

— კი, ჩემ ცოლს, ემსტიმას სახლის ხანტურავე დაუნახავს, მთავრეს ბრანქს უჩვე ნებდა.

— აბა კუდიანი ყოფილა!

— ჰო, კუდიანებს დაჰყვებოთ თურმე, ცოცხით იაფრინავსო — ამბობენ.

ერთის სიტყვით, ჩემი სიგეთის ამბავი მოიფინა ყველგან სადაც კი მე ვარსებობდი. სადაც ვტრიალებდი და ვიანტრესებდი. სახლში სამსახურიდან განთავისუფლების ქალაქი დამხვდა. დომბალტრესტში, საგანებო კურსების დადგენილებით მე მონაწილე აღმოჩნდი, როგორც ფსიქოლოგი ავადმყოფი. გულითადი თანამოსამსახურენი, კოლექტიური წყრილით ანუეგებდნენ ჩემს

— უი ქა ვინ თქვა ეშმაკი არ არისო!

მეუღლეს: „ადვილი შესაძლებელია კვლევა გამოგანსაღდეს და მაშინ უქცელად აღვადგნეთ სამუშაოზე. დომბალტრესტმა შეიმდგომლობა აღძრა აბს.“

პანტელეიმონის სურამის სულით ავადმყოფეთა ახალშენში უფასოდ მოსათავსებლად.

— „უქვარავი-საევანტაედი“ სწორედ ამას ჰქვია, ახლა მთელი ჩემი ძალიონე იმას სჭირდება, რომ როგორმე დაეარწმუნო დომბალტრესტის ადმინისტრაციას და ჩემი მეზობლები, რომ მე გაუფებრობით ვარ ყუგიუბული და პირიქით. „ჯანსაღ სხეულში ჯანსაღი სული“ მინათა.

მაგრამ ვერა-ვერობით ჩემი ცდა უშედეგია.

ცარსადავ

ჯესტაფონი

(კახაბის ლეხაში)

1. რა რაზე უნდა ვთხოვოთ? დასაძინებელი გვინდა, ნათლეს ადრე გვიღვიძონ, ღირსად ჩვენი ელსადულო, ჩვენი "გაცით, ლოთობა, უღუნეთი წიფს ვერ დგება, გარდა მღვივანის დინამოც, რა თვითონ ხომ არ თერგბა!

2. ისტალიონს არ ვეძღობი, რომ დაძმობთ გულზე დასა, არ დებებო შარშანდელი უმინი დილს მომიტანა. ახალწალს ჩემი თავი ელსადულის მუშა კაუბის, დედაჩემ ტურბის "სოკოთი", ლეხაზე წყნა-თავაღებს. უკეთ რაა, თუ ისინი გეტყვენ კარგად გერ გავითვებ, იათურა რომ გილოდებ, ანაგორულს შეგივრებ.

3. დავეძებ ბიჭო, არ ვაივადე უკახილი ვერ მაგ ფინჯაქ, რომ იგი აქ იქ იქნებო. უმინს იღებს გასაჩინჯავს, გერე აქ ჩვენი ადითაქმის რ მოგვეყვინ ისე წაშალს, გერე მამიჭი თუ არა გავეს, რა უნდა სინათლეს ვაძლავ ამას!

4. ვად ვარბობარ, მოვიკადეთ, შარშანია, დარო, ლოლა, რ გვეწონათ მტრისთვის იყოს, გეტყვენ რომ გესწონათ თოფის სროლა! ანაგორეთ: მილოციას ახლდებთან აქვს დიდი ბრძოლა.

და ამიტომ, თუ მინც, ნუ გეტყვით შიში, ძიწოლა.

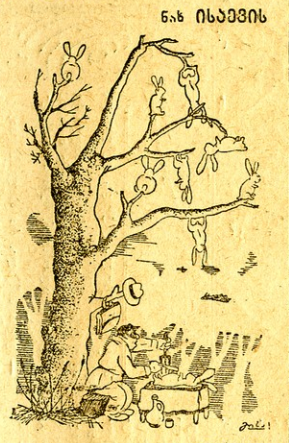
5. აბა, ვის არ დალოდნენ ჩვენი ქალის სამეფავლო, საგაისად გაეცეთებ წელს რომ რამე დავალო! ძვირფას ფართალს თუ მიუტან (ცედა არ გინდა მაშინ დიდხანი) იმას მაღვიერ, შერ კი ნაცვლად, შეგიკერებ ჩითის ნიფხებს.

6. ვი, შერ კვახს, რა გაცინებს, რა გაქვს ბიჭო სასაცილო, მოდი ნახე შენი თვალთ, ჩვენი "კაბის" სასილილო, გადავიხანთ თავზე ლაფი გამაგებს და ნიჭარ ილოს, მაშინსხლად რომ ყიდიან საილასა და წულიან ღვირთს. კერძო არსად არ უნახავს, ვერ ჩემ თვალს აბისთანა, რა არ გინდა შიგ არ იყოს: პატრო, ბუჩო, ტარაკანა, თუ შეგებ, ვი იმ დღერ გაგამწარებთ სულთის იხანა, გვიოლეს და გვიარა ქაბო, გმიოლება ასე გვიარა.

7. დეგრომაგანცევი გხვდავ. "პოშუშავიო" კელაქს, ვეპარს, აქელი დროის ვირაგულ აფინარაშ" და უსტეხას ცხალა ნაწილი! მშენებლობას ხელს უშლიან და ვინ მისცა ამ მათ ბინა? ხესაფონო, გაილავიან! პაუ, პაუ, ნულარ ძინარს!

ახალგაზრდა მხატვრები
 აქვე მოთავსებული სხვა ნახატი "შერ-ლდებულა" "ჩინანთან" არსებულ დამწერებ ახალგაზრდა მხატვრთა წრის მიერ შეზღვევნიანარსზე:

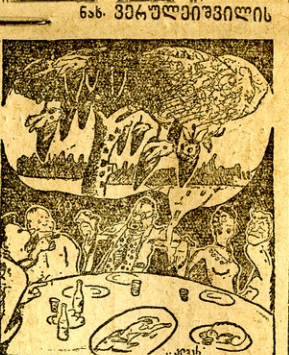
ოკორტუნისტი: — რა გემრიელი სორცი აქვს კურდღელს... ნედავი მოსვენება არ სჭირდება და ხე ისხამდებს კურდღელს!

ნახ ისხამის

ნახ მისხის

ნახ მერსულიშვილის

ნახ ფხალადის

ნახ მებრეველის

სუილინის რაგა-რუგა
ავტობუსის ოინვაი
 — ჩემ სიხარულს სახლავარი აღარ მქონდა, რაღა ვაგვიყვ ავტობუსებს მომართობს დაწყებ—მოთხრა გეზობელმა, რომელსაც ტანსაცმისი მიღებად შემოვდილითი მქონდა, მე მივცვიდი, რომ იგი ტრამვაით უფა ნაგზავარი.

— შო და დავიწყე ავტობუსით გეზავრობა, მოგვხსენებთ, რომ ცოტათ თუ ბეგრად ამით ტრამვაიც განიტვირთა და ხალხს საშუალება მიეცა თავისუფლად გეზავრობის..

ერთ დღეს დიდხანს ველოდე ავტობუსს, მაგრამ არსად სჩანდა, ვიფიქრე ალბად გზას გადავუხვია მეთქი (მოგესხენებათ მოვფერებს ამბავი) დღეს ----- რომ არხად არ ვადავუფიქრებ, ესა სულ აღარ მომართობს, მირჩა და გათავდა.

არ შეგვიფიქრო მინც თავისუფლად გეზავრობას—დაბოლოვა სიტყვა და არცთი გამომთხოვებია—გამწარდა.

პირინის ბრალი
 — მოქალაქე—არ შეახებთ თორემ და ვეჯერებებ—გაფორბადა მილოციელმა მოქალაქე, რომელიც დაპარულ ტრავიას ვაგვიანს გათვლდა.

— პირინის გულზე შევხებობი, ასე ვნახობთ რას წაღებ ჩემგან მოახმა მილოციელს მოქალაქე და რომელსაც მოახმა. მილოციელმა საფიტუნს ჩაბრა!

— მოქალაქე გადმოაჩინათ და მანეთი გაიღებო—გადაუღდა მოქალაქეს წინ მილოციელი.

— პირინის გულზე არ ვადავობდი, ახლა ხად მცალია შენთან სალოქინთი, სამსახურში მეგვიანდება, შვად დაფაქე, რომ გამაყარ, იცოდეთ თქვენ ავეთე პასუხს... წამომბანდით კომისარიატში.

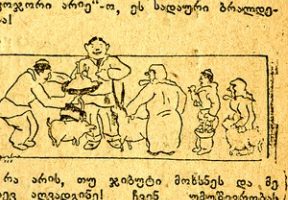
პირინის გულზე არ წამოვალ, მე შენს სახურბოთ არ მცალია, მიტეი გვა—დაამირა წაწვლა მოქალაქე.

— რადგან თქვენი ნებთ არ მოდიხართ ძალით წავაგრძნებთ.

— მოქალაქე წერს რაღა დარადვია ვარინას არ იხდეს მე არ შემოჩნდებ—მოახსენა მილოციელმა მორაგ უფროსს.

— მოვახბო, მაგრამ პირინის გულზე ბრალია!

"ბერი"
განსახსრომიდა
 მე გახლავართ საქართველოს განსახსრომიდის სამხრეთ ნაწილის განგე—დ მელიქიან, გარკვეულიხანს ხელს უწყობდი—თ არ იხილუბული სიტყვებითა სად ნახეთ გარკვენილება? კოვლირის საბავშვო ასპლიშენში? კარგი, თუ მძა ხართ, თქვენ იმასაც ამბობთ: "კოვლირი არე"—ეს სადაური ბრალდებია!

რა არის, თუ გიბუბო მოხნენს და მე რა ვადავობდი? ჩვენ უმუშევრობას ვხებობთ და კაცს ხომ უნახანსურად არ დავ ტოვებდით?

— გვიბუბუს სტესობობი კავშირი მქონდა მოწაფეებთან—მე, მერი რაა, რა თქვენი საწევა, რომ მის პირად საქმეებში ერევილი??

— თავი დამახებთ, თუ მძა ხართ, ახალ შენი სწავლილად თუ საქონელს ვუზღავდი, ალბად საქონელია მოითხოვდა: ყველა მონარებაზე ვაგვივიროდა და მე ხომ ტყუებდარ ჩამოვტირებოდი!

— თითქორბოცას ასობდა—თუ ახაზე შენი ცილისწამება კი აღარ შეიძლება განა ვისმეხვობს მოქალაქეს—შენ თავს ნუ ვაგვიტირებთ მეთქი არა და სტევე რა აღარაი სადაური თვითკრიტიკა??!

სტანა
 არ ვიხილ—და როდესაც ვიბუბო მოქალაქე მართობს მაგვრად მან მანეთით დაპარობის დაიწყეთ თავისთვის ბუბბუბო—გერე, ტრამვაი—თუ თანა შეგვიხარიათავი, როდენ მანეთი არ ვადავობდი, მილოციელს მაინც უნდა იგადობოდი! შეილდა!

— სამხარის გავციე, ახადა— ვაგვიეროლა, რომ ეს ყველაფერი პირინის კალმოსანი.

მეგობრების შეხვედრა

სიდელოყოფი—გამარჯობა ძმაო ჩინა... ბიჭო, ვიკვ, ჩვენი ქარხნის ანაგორებიდან წვით რომ ვაიტანეს ბოკეთი? ამ საქმის მთავარი გეგმის შედგენი ყოფილან: საწყობის გამგე პატარნიცოვი და უფროსი მუშა ბუღალარივი და შერხე ამბობენ ბოჭკის პატარაში ფულით დახეხარია.

ტურაშვილი.—მე ეს ვიფხებულად რ შეიღია რაც უნდა სთქვან!

—აქედან, რომ ამ რაგვარაკ მუშაკორებს და კელსკორებს თქვენი წეთის მომარტე გახეუთში გამომუშავანებეთი ვარჩათ?

ტურაშვილი: უფურადღებოი არ აისტოვეს, მაგრამ..

სიდელოყოფი—ტარტარნიცოვი და უფროსივი გამსახლში რომ მიბარბადებს, კარგია შერ და გოგია რომ გაბარჩით.

ტურაშვილი:—ხში იცი ჩემო იაკობ—მე, მიშას და გოგოას ისეთი ნიჭი გევაქს, რომ სახარობელასზე რაიმე ვიჭყეთ, მინც შეგვიძლია თავი ვიხსნათ. ჩვენა ქარხნის აღმინისტრაციასთანაც ყოველდღე ჩემს შესახებ საინფორმაციო მიაქვთ მუშებს, მაგრამ აღმინისტრაციია კარგად მყავს მონათლული!

სიდელოყოფი—მინა, შენ როგორც ჩემზე უფრო მკაცრი კომენდანტი წეთის გამოშვება ვერ აკრბალე?

ტურაშვილი:—ავერძობავე თუ ჩემზე უკეთი წერილი გამოუფიქრებ. ვასულ ზამთარში ჩემი ბრიკადის მუშებ მის 120 მანეთიც კი შეიძამე და აბა რომელთა ბიჭი, რომ ხმა ანაგორისს პაველი გოჭაძემ მომთხოვა ანაგორში, მარა სამუშაოდან იმ წუთში მოვხსენი და თუ ბიჭია მიქნას რამე!..

სიდელოყოფი.

გავგის სიფეკრა

გავგა - სიფეკრა, ჩხარის რაბონი
 ფოსტის გამგე ასე მღერის: ვარალო, ძმა-ბიჭებში საქეიფოლ დავილო! რას მიქვიან წერილი, ან ვახეთი, თუ აქეთიფობ მე ხოში მაქვს ასეთი!

მივიღებ და არ ვადავსცემ ღიქეშებს, ამილ საქმე თუ წაზღება—ჩემ ფეხებს!..

ჩხარის "როზ"-იც მწყალობს, ჩვენს ბიჭია, თუმცე "ჩინანგა" კარგად გაყრა კეთია.

ღებევა თუ ძმა-ბიჭის არ იქნება, ჩაბარება მისი ვის ელირება! ან რათა უნდათ ვახეთები ვლეხებსო, წასაკითხთ ვაცლებიან მთელ დღესო!..

"აბაკო"

საქმენი საგვირონი

(კვალადაჭური)
 პელსადღურში შვიახვითი დავინახობთ თუ რა ხდება, როგორ იბრბობს სკოლა წონსელთი და საქმენი რა კეთდება!..

კელის ვახეთს ტკბლად სძინავს,

ახალ ნომერს ვერ ველირეთ, მის რედაქტორს — ბოლრაქეს მხარ-თეძიშო სძინავს ისევე. მივაკითხობთ სასადილოს ცხელ საუშუმს არ ამზადებს, დამალ თევზთ და "პაიროლოთ" კუქს უხმობენ ახაოგაზრდებს. მოსწავლეთეთის არ სცალია, ყოყლოჩინა იბის გამგეს, უმუერ სიტყვით გიბასუბებს და პანდურით გამოგადებს.

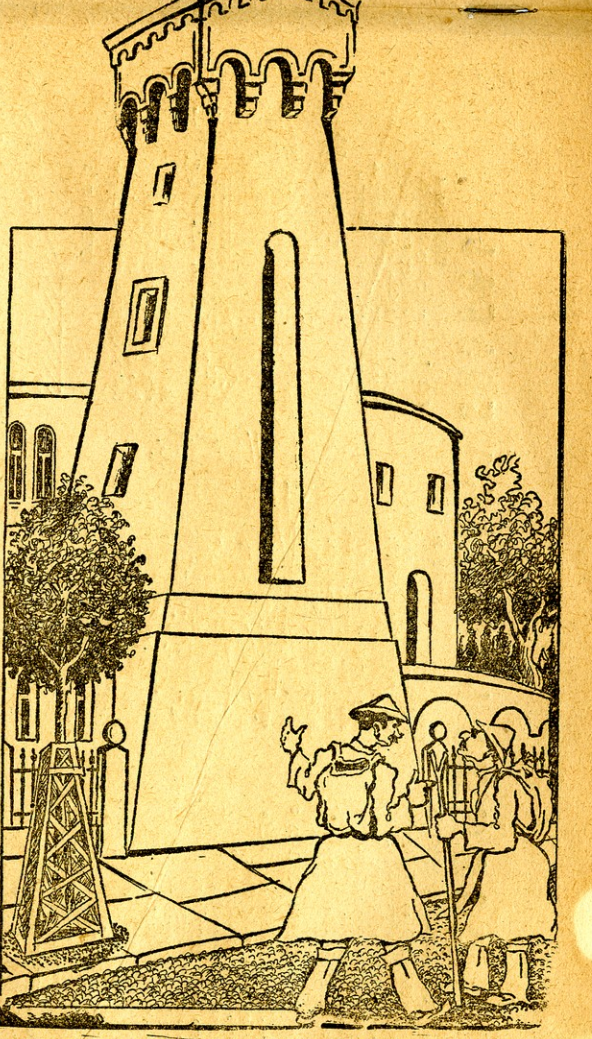
შვიშვარი.

შურ, ჩინანგთან არსებულ ახალგაზრდა კადრების მოსამზადებელ წრეების ერთი ჯგუფი.

სვანი ტფილისში

ნახ. ლაშვის

ნახატი დადამუშავდა სვანი ტფილისშიაქ მოსდა კოვლირი

ავტოთა სარეზერვი ნიანხს

გულდაფხვარი ავტო № 10

ავტო № 14

ზიარტი № 4

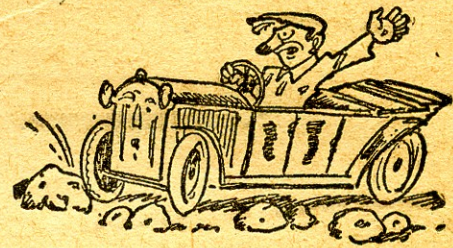
მე შრომას არეინ არ მინაწილებს, არ მიკეთებენ მოშლილ ნაწილებს შოფერმა ჩემი საქმე არია, ისე მახტუნა, როგორც კალია, შტარკია მისი სწორი გვარია ჩემი აქ ყოფნა მისი ბრალია

ნომერ თოთხმეტი ფორდი ვარ სულ გაძარცული ტანზედა; არ შემარჩინეს მოტორიც, ისიც გადადგეს სხვაზედა. არა მყავს ცხედავ პატრონი, რომ მეველებოდეს თავზედა. მომიგინებდეთ შოფერბო

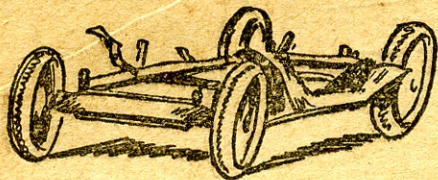
ჩემი შოფერი გლახად მატარებს, იმან არ იცის მსვლელობის წესი; ქვებზე, ღორღებზე ისე მახტუნებს, როგორც საფლავზე წუწკი ხუცესია. მას თავის-თავი მოაქვს საცეცადა,

ზიარტის ავტო № 8

წუთი წუთს მისდევს, დღე დღესა და დღეებში კვარტალებს; არეინ არ მიკედებს მე ხელსა უვლიან სალტო-მორტალებს; ეხლა ამასაც გავაცნობთ, რა არის ჩემი ნაკლია, მე გამიტყენს ცილინდრი, მე მარტო იგი მაკლია,

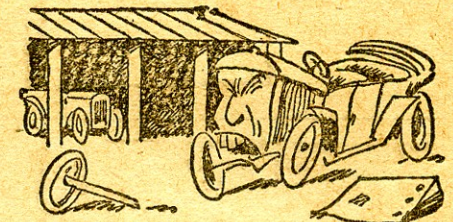
არ უშინდება შარის ატეხას იმდენი ქნა და იმდენს ტყადა ჩემი კონუსის კბილი ჩატუნა. (მასაც სჭირდება თავის გატუნა).

წამლობა მინდა ათი დღის კაცმა რომა თქვას მართალი, — მაგრამ პატრონი არა მყავს და ვადის ერთი კვარტალი.

წასულს იმ ქვეყანაზედა სანამ ამ ქვეყნად ვიყავი არ მყავდა ტოლი და ბარი; ეხლა კი დროა დალითი ჩემივე შესანლობარი.

ხანძარი № 5

ხან თელეები მომხსნეს და ხან ბორბლები, ბოლოც მიადგენ წერილობან ნაწილებს; აწი მგონია ველარ ავღებები, რადგანც უსირცხვოდ დამინაწილებს.

ქნელოლი.

ავტო № 19

ერთ შიან დილას გამოველ კარში, სოლანულისკენ მივქრი და მივქრი, რალაც ისეთად დამზირინა ტანში, ვერ მოვიცილოვ დარდი და ფიქრი, შოფერი მეჯდა მე შარაბიძე და საქვე იმას ეჭირა ხელში, როცა გავედი მუხრანის ხიდზე ავადგოვი მოუჯდა გეკრალში; ორთაქალაში ჩემ საჭის უცებ დაეპატრონა უცნობი ხელი; მას შემდეგ, ძმებო, ვერ გავჯანსაღდი მაქვს გულის რევა, მტყვი მტყელი.

ხან თელეები მომხსნეს და ხან ბორბლები, ბოლოც მიადგენ წერილობან ნაწილებს; აწი მგონია ველარ ავღებები, რადგანც უსირცხვოდ დამინაწილებს.

ქნელოლი.

ბორჯომ-აბასთუმანის გზა

ამ გზაზე კარბოთელს დეხმარდსაც გაუჭირდება გახვამი; ჩვენ ცხვირბიძის აქ ვერ წავეტებთ არ გვენდა თავის წახდობა.

ს ი ზ ე მ ა რ ი

თქვენს მტერს მე რომ ამბავი დამემართა. ეს ამბავი თქვენ რომ დაგმართოდათ, თქვენც იგივე დაგემართებოდათ, რაც მე დამემართა.

შევედი ჩემს საყვარელ კოვბ. სასადილოში. დავეჯექი მაგიდასთან და მოვიტონო ვე ჩემი საყვარელი ბიტკი შემწევარი ხახვით.

ერთი ლტემა როგორც იქნა ვიახელით. მეორეს რომ დავხედე, ვხედავ.. უზარმაზარი ტარაკანი... ვიტაცე მამინვე თმებში ხელი, შევხტი სკამზე და დაჭრილი ლომივით მოვრთე დროალი. მზარეული გადითრდა და სქელი გამგე კი ტიცივით დაიფუტა, მაგრამ როცა კარგად დააკვირდნ, თვლები დაწყვიტეს და ერთხმად დამწყვიტეს: — ტარაკანი კი არა, შემწევარი, გაშვებულნი ხახვით!

მე მაინც არა მჯეროდა და სულ ტარაკანს გავიძახიდი და ვლანძვავდი ყვებლას.

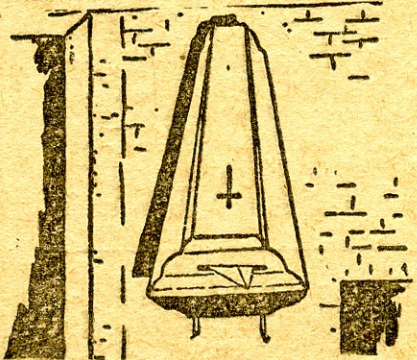
ამ დროს ვილაკამ წამოიძახა — ნამდვილად ვატი იქნებო.

სწრაფად გადმოვხტი და ისე მოვეკურცხლე, რომ ქარიც ვერ დამწვევოდა... და-მაყარეს კეჩინა და ყვირილი, მაგრამ მე უკვე შორის ვიყავი და აღარაფერი მაფიქრებდა.

სიბრბილსაგან გული კინალამ საგულედან გადმოვიარა და ერთ სახლს კინებზე ჩამოვჯექი. ჩამოვჯექი და ვილაკე შავი დილაკაცი შავი ბავშვია ხელში მომიბალო ვლა და მიხილვა ცოტა ხანს ბავში დამიკავითო. მაშინვე გამოვართვი. ვიფიქრე —

ბედ რამე საყიდელი აქვს აქვე და ბავშით ვერ მოუხერხებია-მეთქი. მაგრამ ვხედავ რომ ეს დედაკაცი კარგა შორს წავიდა... მაშინ კი დავეწიე და მივაწოდე ბავში, მაგრამ დედაკაცმა ბავში აღარ გამომართა, და, პირიქით, დამიყვია: 'მე უსინდისო; გინდა რომ სხვისი ბავში შემომხერხო?...'

- კიდევ ბედნიერება თუ გნებავთ...
- ეს ბავში ხომ თქვენია?
- მე თქვენ გაჩვენებთ სეირს... — და მი-

ფოხტის ყუთი ანუ წერილების საბუღამოთ განსასვენებელი ადგილი, გრამელიც ახასიათებს ფოხტა-ტელე-გრაფის ზოგადი დაწესებულებათა მუშაობას.

ლიციონერს დაუძახა... რალაც წასიურთლა მილიციონერმაც სამილიციო რაიონში წა-გვიყვანა. ქალმა მილიციის უფროსს მოა-ხსენა:

— ეს ბავში ამ ვეპატრონის არის და ახლა უარს აცხადებთ.

სიბრზისაგან ლამის აოლზე ვაცხადი.

კომისარი მამშვიდებდა: — არაფერია ამხა ნავო, ხელი მოაწერეთ და დაუბრუნდით ამ პატიოსან ქალსო.

— ეს რა ცეცხლში ჩავყარდი...

სხვისი ბავში მე რა თავში ვიხალო!

მაგრამ, ჯანაბას, ვიცისრებ რაც იქნება, საქმელების მომზადება თუ შეგიძლია? — შეგიკითხე ჯალს.

— ისეთ საქმელს ვაგვიკეთებ, რომ სულ თითები ჩაიკვიტო...

გათავდა დავა და დავცოლმეილი.

ვკამდი რასაც მაქმედა. ერთ დღეს მე თითონ დავესწარი მის კულინარობას და რას ვხედავ: ქუტყუან გამურული ხელე-ათი ზელავს ცომს ნამცხვარისათვის... რომ დამინახა ტურტოლანი თითები ცხვირის ნესტოებზე მოისვა, იმავე თითები თილო ერთი ნამცხვარი და მომწოდა. აბა იმას რა შემეძებდა, კინალამ გული ამერია და გავუჯავრდი. გაჯავრებას მე გასწავლიო — წამოავლო იქვე მდებარე ქაქქის ხელი და დამთხლიშა შივ თავში... ამ დროს გად-მოვევარი საწოლიდან... მოვიდმენტი თვა-ლები და როცა დავწუხენდი, რომ ყველა ეს ამბავი მხოლოდ სიზმარი იყო, დავ-მევილი.

ქია მასო.

პატარა გაუბებრობა

ერთი ტფილისელი მსახიობი, რომე ლაც აქ უნიჭოდ ითვლებოდა, პროვინციაში გაემგზავრა გასტროლებზე. — იქ მხინცი მივიპყრობ მყურებლის ყურადღებასო. — ფიქრობდა იგი.

პროვინციაც ცივად შეხვდა მის გასტროლებს.

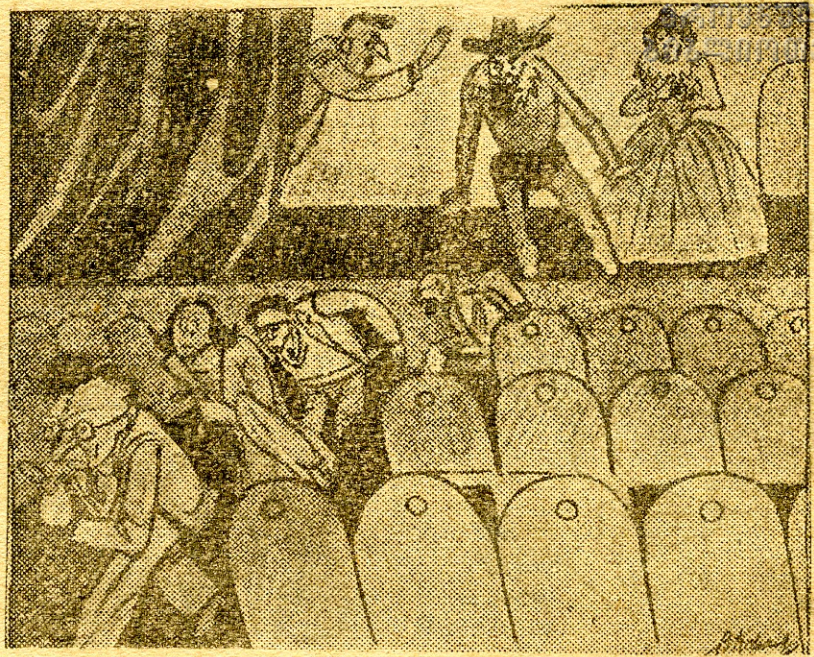
მაგრამ ერთ პატარა ქალაქში მას ორმა კაცმა ტაში დაუკრა და სცენაზე დაუძახა:

— აქ დარჩით, ნუ გაბრუნდებით ტფილისში!

აღფრთოვანებული მსახიობი კულისებში გაეარდა და ამხანაგებს მიახარა ეს ამბავი.

— ისინი ტაშს რომ ვიკრავდენ, ტფილისელები არიან, შემთხვევით მოვიდენ აქ. — უთხრეს ამხანაგებმა.

— ჰმ, აი რატომ მიკრავდენ ტაშს და მოხოდენ აქ დარჩენას, რომ ტფილისში სცენაზე არ მნახონ. — გაიფიქრა მსახიობმა და ყურჩათოყრილა ჩამოვდა ფეხმომტყორცულ სამფეხ სკამზე.

ჩემისორი. (მსახიობქს):—უკანასკნელი აქტი შევიძლიათ არ ითამაშოთ, რადგან დარბაზი დაიცალა, მაყურებლები ტრამვაის რივის დასაქვრავი გაიქცენ!

ღ ვ თ ი უ რ ი თ ე მ ს ა გ ჟ მ

ეს კრება არაფრით განსხვავდებოდა სხვა კრებებისაგან. თემსაბჭოს თავმჯდომარემ გახსნა კრება:

— ამხანაგებო, საეკლესიოსთან ერთად სოფლის საბჭოს სხდომას განაწილად ვაცხადებ. პირველად ილაპარაკებს მამაჩემი, იგივე ჩვენი ეკლესიის მნათე.

— მართლმადიდებელი მოქალაქე ნო, — დაიწყო მნათემ, — მე რო-

გორც საეკლესიო საბჭ. თავმჯდომარე, გეკითხები თქვენ:—რას ვხედავთ ჩვენ... პირველადი დაიწერეთ... ჩვენ ვხედავთ, რომ ჩვენ გვაქვს დაახლოება „სმოიკა“ ეკლესიისა საბჭოთა ხელისუფლებასთან, რასაც მე აღფრთოვანებით ვეგებები.

მჭუხარე ტაშმა და „ვაშამ“ დაფარა უკანასკნელი სიტყვები.

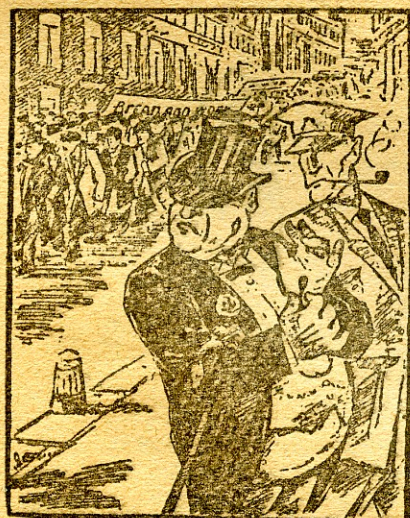
— ამხანაგებო, — დაიწყო თემსაბჭოს თავმჯდომარემ, — თქვენ მოისმინეთ მამაჩემის მოხსენება. წინადადება შემომამქვს — ეკლესიის ზარი გამოვიყენოთ ჩვენაც. ზარის ორჯერ დარეკა, ეს იქნება საეკლესიო საბჭოს სხდომა; ხოლო სამჯერ დარეკა, ეს იქნება თემსაბჭოს სხდომა. საწინააღმდეგო ხომ არავის აქვს?

— მე მაქვს, — წამოაღმა მნათე და შვილის მიმართა, — შვილო ჩემო და მართლმადიდებელი მოქალაქენო, წითელი ქრისტიანებო, ჩვენ ცოდვას ჩავიდენტ ასეთი საქციელისათვის. მე წინადადება შემომამქვს, რომ საეკლესიო საბჭოს სხდომისათვის ზარი დორეკოს არა ორჯერ, არამედ სამჯერ, რადგან ყოველად ძლიერ ღმერთს ყველაფერში სამება უყვარს.

მნათეს შესწორება მიიღეს. ის იყო თემსაბჭოს თავმჯდომარემ კრება გახსნილად გამოაცხადა, რომ ვილაყამ დაიძახა:

— თვევის საქმე როგორ მიდის... გეგმის დასრულებით თუ...

მაგრამ მისი წამოძახება დაშლილ კრების ხმაურში არავის გაუგონია.

— ესენი ალბად უმუშევრად მანამდე იქნებიან, სანამ ჩვენ არ წავგიყვანენ საბჭოად!

გაუპიროვნება: — ქარხნებიდან გამოვვადებს, თავი ხად შევაფაროთ? გათანადრება: — რკინის გზა!

ნიანგის საკბილო

„სოფ. ძეგრის (ჩხარის რაიონი) კოლმეურნეობის წევრმა აკაკი აბულაძემ მიითვისა ფარულად კოლმეურნეობის აზრი.“

„სადგურ ჭიათურის ოკ. გზის მოღარე ქალი (ჯაში) ხალხს განგებ არ აძლევს ხურდას, საღაროს ადებს დავიანებით და სამსახურს უპასუხისმგებლოდ ასრულებს.“

„სვირის რაიონის გზის სადგურში დიდი უსუფთაობაა. სადგურში სვირობენ თხები და ლორები. ამ გარემოებას ყურადღებას აჩვენებ აქცევს.“

სვირელი.

ანი რაღა კაცია, ვინაჲ ქურდი ბაცაცია

(სოფ. ძეგრი)

კოლმეურნე როდესაც ქურდი და ბაცაცია,

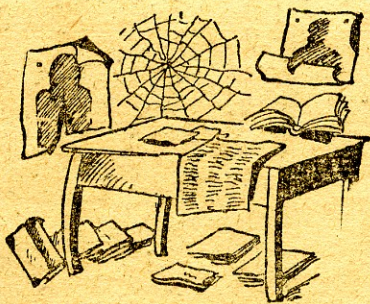
თემის შემარტხვენილი იგი რაღა კაცია? ამნაირ კოლმეურნეს ვკრათ მგარი პანლური, ხალხში ველარ ჩნდობოდეს, ჩამოყაროს მან ყური!

„ამბროლაურის სამკითხველო უპატრონო და მიტოვებული. ვამგის დაუდევრობით იკარგება წიგნები, რასაც ყურადღებას არაბინ აქცევს.“

ანუშიგო.

ისმინეთ ჩვენი ბრძანება, არ გარგებთ დაგვიანება (ამბროლაური)

ამბროლაურის თემსაბჭოვ ისმინე ჩვენი ბრძანება, ეს საქმე დროზე მოგვარდეს არ გარგებთ დაგვიანება!

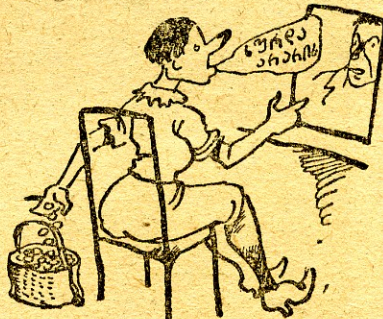

სამკითხველოში წიგნები არ უნდა იკარგებოდეს, უთავბოლოა ამგვარი მასში არ უნდა ხდებოდეს! გამგე უნიჭო — მოიხსნას როგორც ზედმეტი ბარჯია, სამკითხველოს კი მიხედეთ, იგი ხალხისთვის მარჯია!

მოღარე — ჩინებულა, ფულევის მოყვარულა!

(ჭიათურა)

ჯაშის ქალი, შე საბრალო ნამუსი რად დაჰკარგე, სხვისი ფულის მითვისებას რომ არაფრად არ ავლებ?

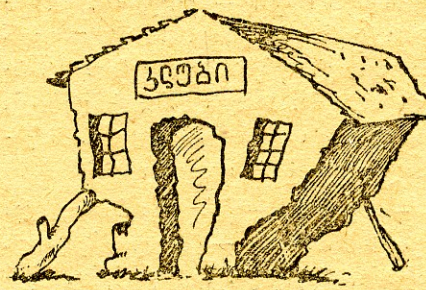
თუ გგონია, რომ ქვეყანა დაიხურა ჩალითა, სულ ერთია შენი — სხვისი რომ ჯიბეში ჩაიდვა? ამნაირი საქციელით ლელოს ბუროს ვერ გაიტახ, ჩვენ ვიცით, რომ ქურდებს ყველგან იმორებენ თავიდან!

„შორაპნის მუშათა საზაფხულო კლუბი შეუქვეთებელი და მოუწყობელია, რისთვისაც თავს არავინ იწუხებს.“

ვინაზარი.

აკვის შესტიკვა გულია, რომ კლუბი დანგრეულია (შორაპანი)

შორაპნის კლუბი ჩიოდა ვტირი, მიკვდება გულიო, არავინ მივლის, მპატრონობს მიტომ ვარ დანგრეულიო. უკვე ზაფხული მოვიდა

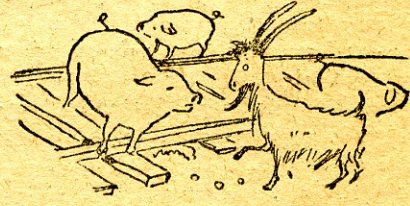

მზე სხივებს აფრქვევს: უჩვევსო, და მე ჯერაც მზად არა ვარ, რომ ვემსახურო მემუბსო. ჩემს გამგეობას — მიძინარას სულ არ აწუხებს ესაო, თუ არ მიშველეთ — ესენი მისპობენ სიცოცხლესაო!

შემოგვინა ღორის ჯოგია, გამგე იძახის — აზრად სჯოგია

(სვირი)

სადგურ სვირის შემოესია ღორის და თხების ჯოგია,

სადგურის გამგე იძახის: — „რა უშავს — აგრე ჯოგია, იქნებ გგონიათ, რომ თქვენზე ცუდია თხა და ღორიო, შოთამ სთქვა „ლევკვი ლომისა ყველა თანასწორიო.“

„ქ. ზუგდიდის ფოსტის გამგე თავის მოვალეობისთვის შეუფერებელია, მისი დაუდევრობით ხშირად იკარგება საფოსტო ამონათები, წერილების დამტარებელი ი. შენგია ლია წერილებს კარგავს.“

ბრია.

ფოსტის გამგეა — ცუდია ფოსტალიონი ქურდია

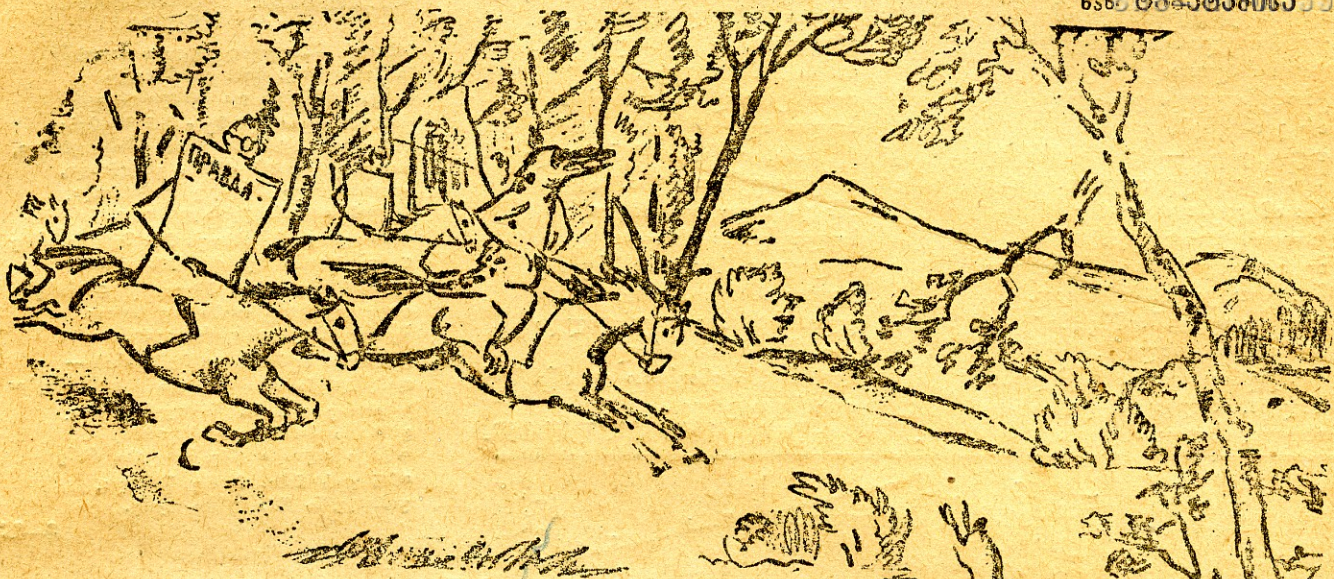
(ზუგდიდი)

ფოსტის გამგეს ეს არ არგებს, სჯობს მას ქონდეს რიგი, წესი,

საქმეს ფრთხილად მოიკიდოს არის მისთვის უკეთესი! უთაეობამ, თაღლითობამ ვეჭვობთ, რომ შორს წაიყვანოს, სჯობს, რომ დროზე გამოფხიზლდეს შემდეგში რომ არ ინანოს!

კურდღლებმა თქვა: ჩირგვენი ვზი ვარ,
ვერვინ მოვა ჩემზედაო!
გავინტედე სურზედაო,
„მარაველა“ იჯდა ცხენზედაო.
წინ „ნიანგი“ მოუძლოდა
იმ ჩემ სადგომ ჩირგვეზედაო,
დავინახე, წამოფარდი
გასაქცევად ფეხზედაო!
„ძმაო კოლოიკ, მოგვისმინე
წერილია თქვენზედაო.
(მომამახეს: „გონზედ მოდი
ნუ ხარ გლახა ფერზედაო“)

მითხრეს, ძმაო დღეგატად
მოგვეგზავნეს შენთანო,
თან ბარათი მოგიტანეთ
აგერა გვაქვს ჩვენ, თანაო!
ბიჭო, კოლოიკ, ასე უნდა?
რად დაკარგი ფერიაო.
შენ ქალაქად უნდა წავიყვებ
იქ არა გყავს მტერიაო!
თავადებს და აზნაურებს
ვინც გდევნიდა წინათო,
შავი დღეი დავაყენეთ,
ამისათვის იმათაო.

ს. ძნალოლი.

ტყვიშულის საავადმყოფო

- გვარი თქვენი.
- კახიკე კოტე.
- თანამდებობა?
- რაიონის ჯანმრთელობის განყოფილების გამგე, საავადმყოფოს გამგე და სხვა მრავალი.
- ბოდიშს ვინდი, ანბ. კოტე, როგორია თქვენი საავადმყოფოს მდგომარეობა?
- რა მსხივ განტერესებთ?
- სისუფთავე და ექიმების მოპყრობა... კვალიფიციტური ექიმები გყავს თუ არა?
- იყოცხლე, ყველანი ღმერთივით ბიჭები არიან და ქალებიც „მირაგობა“.
- საავადმყოფოში ლოთობას აქვს ადგილი, მართალია?
- ექიფობობ, მარა არ ეჩხუბობთ, არც ღებოშს ვახდენთ.
- თუ არის შემთხვევები, როცა ყველა ექიმები მთვრალი ხართ საავადმყოფოში და ავადმყოფებს ღებულობთ გასაშინჯავათ?
- ასეთი შემთხვევა არის, მაგრამ იმდენად საეციალისტები ვართ, რომ მთვრალი ვიყოთ, ხელები მაინც თავისთავად საქმეს ინსტიტუტურად ავითებს და არც ერთი შეცდომა არ მოგვდის.
- ამბობენ, რომ კოტე სხვებს უკრძალავს ღვინის სმას და მოსახლეობას უბრუნებს—ბევრი ღვინის სმა მავნებელია!
- ეს ალბად წაუშობდა მამინ, როდესაც

- შემთხვევით ფხიზელი ვიყავი, თორემ მაგის რჩევას რაფა მივსცემდი!
- ყველა ექიმები მოყვარული არიან ღვინის?
- მაშ ისე როგორ შეიძლება! ორი ექიმი მყავს, რომელიც „ბახუსს“ გაურბის და რაც მალე წავლენ, მით უკეთეს!
- ბაბო ფხაკაძე ვინ არის აქ?
- ჩვენი თანამშრომელია მას უჭირავს ხა ზეიკის თანამდებობა და ამ საავადმყოფოს ბედობლივით მასწავა დამოკიდებული.
- როგორც ამბობენ, ბაბო ხანდახან ადგენს ატტებს თეთრეულის და ზეფრების დახევის შესახებ, შამდგ ახლებს იწერს მაგრამ ძველები ისევ ხმარებაში რჩება და ახლებს თვითონ აძლევს გზასო. მართალია ეს ამბავი?
- მაგას არ იკადრებს, ძლიერ უყვარს პურმარლი. ყოველთვის მის ოთახში გვაქვს თავის შეყრა და ქეიფი.
- სად ცხოვრობს ბაბო?
- საავადმყოფოში
- შენი ცოლი თუ მსახურობს ამ საავადმყოფოში?
- კი, ბებია ქალის თანამდებობაზე.
- თქვენი ცოლისა-და?
- ისიც მსახურობს!
- რამდენი ნათესავი გყავს თანამშრომელი?
- ათამდე

- ტურენტი ტყეშელაძეს რა თანამდებობა უჭირავს?
- საავადმყოფოს საწინაო ნაწილის გამგეა.
- პარტიიდან ხომ არ ყოფილა განთორცხული გაფლანგვისათვის?
- როგორ არა. ანა ისე რაფა მივიღებდი!
- სოფელ გურნის ექიმი კაკუშაძე რამდენს ახდენებს კოლმურნი ღარიბ გლეხებს გაშინჯვისათვის?
- მგონი 15—20 მანეთამდე.
- პუნქტის დარაჯი ქალი რატომ დაითხოვა?
- თავისი დიდება მიიღო.
- საავადმყოფოში არღნით ხომ არ ქეიფობდით შენ და მილიციის უფროსი?
- მოგესტენებათ, მუსიკა ავადმყოფებს უხდებათ.
- ნორმალურად მიგანჩით, რომ ნათესავები მოგაკალათებია საავადმყოფოში?
- ჩემიანებს უფრო ვინდობი, ვიდრე კოქავეშორილს.
- ყოფილი მოიჯარადრე და შესეცილი პავლე უფრესელიძე ვინ მოაწყო საავადმყოფოში?
- მე.
- რატომ?
- იმიტომ, რომ ჩემი სიმამრია.
- მშვიდობით კოტე!
- მშვიდობით გამვის თანამდებობაზე, დაუმატა ნიანგმა.

ქალაქისა სისუფთავეს
ხელმძღვანელობს ვინა?
ჯანმრთელობის ინსპექტორი,
ღრმა ძილითა გძინავს!
ქიობები გულს გვიხერავს,
არ გვასვენებს კოლო.
თუ ინებებ — ჩვენ ვაეჭვებით.
შენ იცოცხლე თოვნილი!
ან: ამ კაცმა თავი ასე
როგორ დაიძინა?
მე რომ მკითხვით, არ ვიყიდი.
მას ერთ კილო ბრინჯად.
და ეს კაცი „ჩაიმშენში“
ლოპარტა ვასლავს,
რომელსაც რომ მანებლობა
ახლდა, ახლაც ახლავს
ახლდა, ახლაც ახლავს.

ან: ფოსტაში, ტელეგრაფში,
ვისთან მიხვალ ნეტად!
აქ ელვაა, იქ ჭუხილის
ისმის ჭაპანწყვეტა!
ორომტრიალს და გინებას
ბოლო აღარ უჩანს.
კენესის, ოხრავს შენობა და
გამვლელებით ქუჩა!
ან: ეს ბალი ვინ ააქსო
ხულოინებით ასე.—
მილიციავ, სად ხარ, ნუ თუ
ველარ ამჩნევი ასეთს,
ელსანთურს თუ გასცილდა
ვაი, მგაზერის ბრალი.
ჩვენ ჩვენი ესთაქით და აწი შენ,
იცი შენი ვალი...
ჯანბელი ბუიკი.

დაზვიანებულ კორესპონდენტი
გო. დემა
მასხვს პირველად სუფთა პაეტში
მე ჩასადებად, რომ გამამზადეს
მარკა დამარქვს და მახლოველი
ფოსტის ყუთისკენ მე გამამზადეს;
ვხედავდი პატრონს, რომ ვმორღებოდი,
საფოსტე ყუთის ძირში ვხედავდი,
დალონებული მწარედ ვსტიროდი,
მაგრამ არავის ვებრალებოდი.
მხოლოდ ეს მასხვს მის შემდეგ, რაც კი
დამეპატრონა მე ფოსტის ყუთი,
მე იმის მკერდზე, მშვიდად“ ვიწარემ
დღე გავატარე ოთხი თუ ხუთი;
შემდეგ მოვიდა ფოსტალიონი
და როცა იცნო ხელი მუშკორის,
დამებდნენ ბრაზით და დამუქრები
როგორც უმანკო წიწილას ქორი.
გამიხსნა ბუდე, გადამიკითხა,
თუშეცა თვის თავზე მხილება რამე
იზან ვერ ნახა, მაინც წაიძლი,
გამათვეინა შინ ექვსი ღამე.

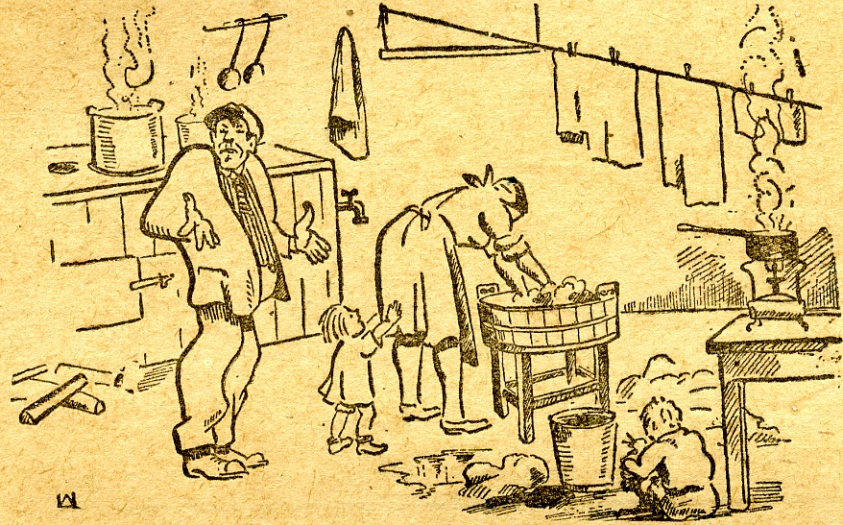
8-54

ნივნიანი

სკოლის ეზოში ომს შევხვდი,
არის გართული ღორებთან.
გამეე აქტივობს, გაჰკვივის:
— ზურგები მოუზორეთა.
თვითონ შეება ინდაურს,
ბუმბულის ადგა ბღვირია.
დასცა და მზარი მოსტეხა
რაც მეტად გასაკვირია.
იქვე ბუზლუნებს სოია
გაყოლებული მწყრივად;
ამბობს: — ამიღეთ დრო არის,
ნუმკრაგავთ ქვეყნის ქირადა.
თორემ აწ ველარ დამიცავს
ბავშვების ასეულები,
ფეიცავარ ბოლოს არ დაგჩრეთ
ალარც ორიოდ ურემი,
კოპერატივს მივადექ,
გასაკვირალი ვნახე რამ:
ნოქრები ყიდის საქონელს
ღირებულ ფასის ნახევრად.
უფროს ნოქარმა შემივილა:
„ვიღებუბო ძამია“
ორს არათორი არ ესმის,
სულ ვვაჭრობთ მარტო სამია.
პასუხისმგებლად მე მთელიან,
მე დამაწერენ დანაკლისს.
ამიტომ არის რომ ირბირი
და აღარ მიღებს დანა პირს.
შენ, მიწაღეთა „მოგავათს“
მე არ ვანსებებ აქ ძვირად;
მოსაგებს ვასცემს სულ ყველას
გამეე სახლისა მრწამს ქირად.
კოლბში დამუნჯდა რადიო,
მაზე არ ზოუნავს არავინ:
სვენას აქ ფარდა არა აქვს,
რომც ჰქონდეს მოიპარავენ.
ბოლოს ეამს მოვიანსულე
მეგავრეთა არჩილი.
შეგ არის წმინდა ღმრთალი
ინტრივის კორიანტული.

ჩახუნდარიძე

ნახ. ალდალანოვასი

— საკვირველია, ჩემს გამოხასვ ლელ დღეს რად სტირან ბავშვი?
— ყოველდღე ასეა, შენ კი მეუზნები ყოველდღე სახლში ისვენებო!

ეღვა

შეჯიბრება

ზორაპანი. შორაპნის კოპერა-
ტივის ნოქრები — ზირაქიმე და
არაბიქიმე შეჯიბრში გამოიწვიეს ზე-
სტაფონის კოლა. ნოქრები. შეჯიბ-
რის მთავარი პირობაა საქონლის
ზედმეტ ფასებში გაყიდვა, რომელი
ნოქარიც ყველაზე მეტ ნიჭს გამოი-
ჩენს ამ საქმეში — იგი დაჯილდოე-
ბული იქნება გამგეობის მიერ.

ახალი კოლექტივი

სოფ. ძეგრში (ჩხარის რაიონი) და-
არსდა ახალი კოლექტივი, რომელ-
შიაც მიიღებიან მხოლოდ კულაკები
და ყოფილი ქურდ-ბაცაცები. რა-
კოლმეურნეობათა გამგეობაში წარ-
დგენილია კოლექტივის წესდება და-
სამტკიცებლად.

სოფ. ვაჭვის (ზესტაფონის რაიონ-
ნი) საბჭოთა მეურნეობის აგრონომი
პეტრე ქაჭიაშვილი, გადმოყარდა
ცხენიდან და მოიტება მარჯვენა ხე-

ლი. ამბობენ — აგრონომი შეყვარე-
ბულია მასწავლებელ მარგალატაზე,
რომლის სიყვარული მას ავიწყებს
მოვალეობის შესრულებას და ასეთ
ხიფათშიც აგდებსო.

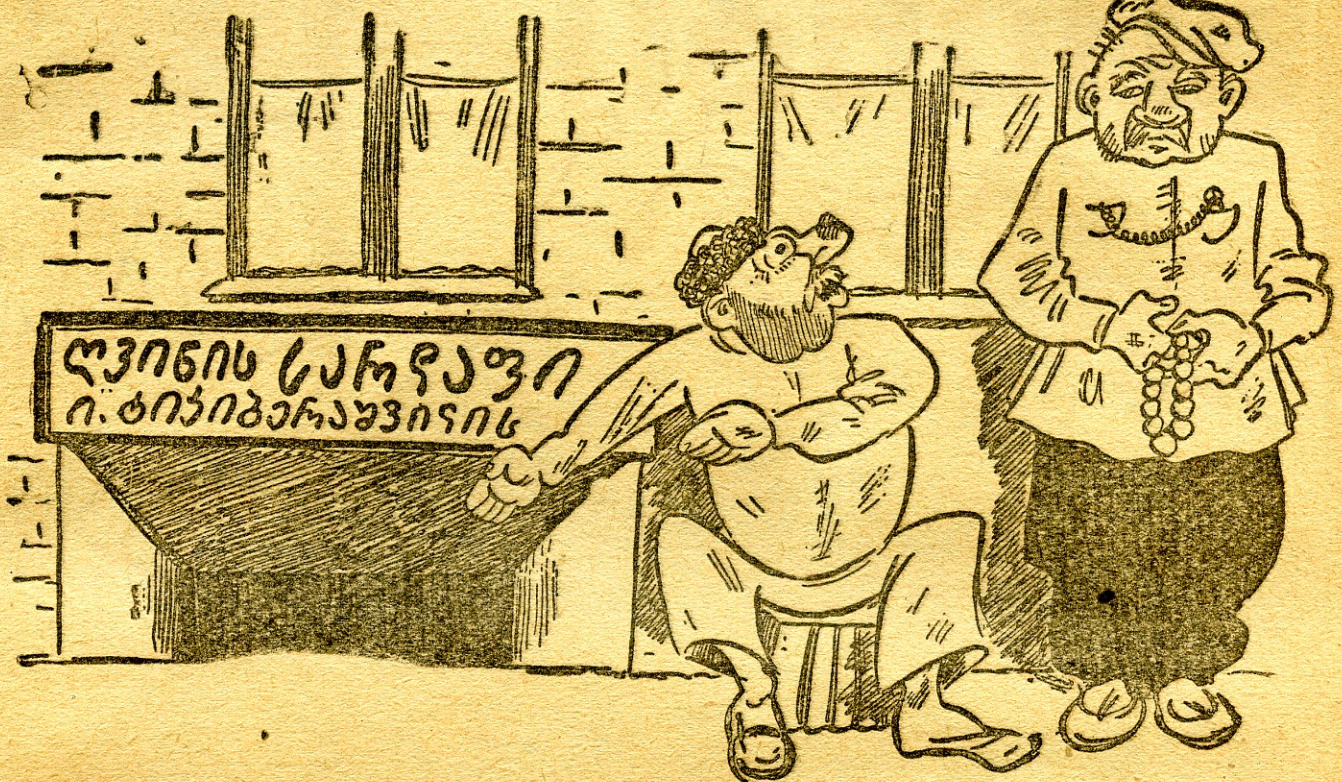
საკითხის განხილვა

შორაპნის თემში დაყრუებულ სა-
მი რადიოს შეკეთების საკითხი დას-
მული იქნება განსახილველად ამ ახ-
ლო მომავალში. თემსაბჭოს თავმჯ-
დომარის განცხადებით — რადიოე-
პას ამუშავება ახლა შესაძლებელია
რადგან მათ ერთი წელი უკვე დაი-
ვენესო.

მალთა წრი

ამბროლაური. სოფ. სხვეის სამ-
კითხველოსთან არსებული ქალთა
წრე ხანგრძლივი ავთამყოფობის შე-
მდეგ — რომლის გაჯანსაღებისათ-
ვის არავინ ზრუნავდა — უკვე გარ-
დაიცვალა. დასაფლავება მოხდება
ამ დღეებში.

— ამათი ვერაფერი გამიგია, სხვებს „პადოლნი“ მუშაობისთვის ასაჩუქრებენ; მე კი—ტყავი გამამძვრებს გადასახადებით!

დამკვერელობის საჩუქარი

(აუთანისი)

განათლების კავშირი მეტის მეტად უხვია; პარტიის დირექტივას ურცხვად გადაუხვია. „დამკვერელობათ“ ისეთი ხალხი გამოაცხადა, რომ მართლაც დამკვერელობი გაბრაზდა და გაცხარდა. დამკვერელობათ „ისინი“ რისთვის გამოაცხადეთ? ზოგი იმთავანი დაიწვა სირცხვილითა; როცა ხალხი, მართლაც რომ დამკვერელობას იჩენდენ, იგი როგორც ტიკტორა იხრჩობოდა ძილითა, დამკვერელობა „იმათი“ არ მტკიცდება არაფრით, ნიანგოჯან იმიტომ მოგწერე ბარათია, კომუჯერდმაც გაუგო მათ ეს ცარიე ნახტომი და აღმოჩნდა იცი რა? ძმა-ბიჭური ხლართია.

== გ ო ღ ო რ ი ==

მა—ლის (ილეში. ზესტაფონის რაიონი). თქვენს ლექსში ვკითხულობთ: სკოლის გამგეთ არის ვინმე ჩინჩალაძე ლილიაო, ამნაირი უჩიტელი უნდა ვთქვათ არ გვინდიაო“.

თუ თქვენ მისი მოწაფე ხართ და თუ ის ასე „დახეცილი“ ლექსების წერას გასწავლით,—ჩვენც დავეთანხმებით, რომ თქვენი აზრი სწორია, მაგრამ ვაი თუ... რაც შეეხება თქვენს განცვიფრებას იმის შესახებ, რომ თქვენი ლექსის გმირებს ვიღაცეები შეუყვარებიათ, არ გამოსულა დეკრეტი სიყვარულის აკრძალვის შესახებ. სულ სხვა საკითხია, როდესაც რომელიმე მუშაის ყოფა-ცხოვრება სცილდება პირადი ცხოვრების ჩარჩოებს და საზოგადოებრივ მნიშვნელობის მოვლენად ხდება. მაშინ თქვენ შეგიძლიათ შესაფერად გამოეხმაუროთ.

ქ—ს (ხარაგაულის) ჩვენ ვუსურვებთ წარმატებას ხარაგაულის მუშაკობის სასაღილოს (რომელიც ერთად-ერთი და უკონკურენტო სასაღილოა მიერ რაიონში); ადრეთოვანებით ვაცნობებთ პატრიცემულ მომხმარებლებს ამ სასაღილოს გამოცემის მიღწევას მუცხიერებისა და ტენიკის დაუფლების დარგში, რომელსაც დაუსწერია ახალი „მეცნიერული“ გამოკვლევა: „ტყემლის ტყლაპი“. ტყემლისაგან გამოხდილი ღვინო და მისი გავლენა მომხმარებლის ჯანმრთელობაზე“. ახლად დამზადებულ „ღვინოს“ სახელად ეწოდება „სვე-

კულუმ იაიუს“ და მისი მიღება შეიძლება განსუზღვრელი დოზით.

პიდეუზუპაქელს (აქვე). შეუღებურ ბელია ასეთი ლექსების წერა: თებრი ვლასონ ეუბნება: „ხტოვნდია არა მაქვსო, მაგრამ შენი იმედი მაქვს, ჩემო „დუშეა, ჩემო ვლასო“.

ნუთუ სხვა თემა ვერ იშოვებთ გაშლილი სოციალისტური მეტევის პერიოდში?

ღ—ს. მივიღეთ თქვენი საყვედურის ბარათი იმის გამო რომ ჩვენ აქამდე არ დავებუდეთ თქვენი „მასწავლებლის დილოგი“ (ესე იგი თქვენი საკუთარი დილოგი) გული რომ „არ გაიტყდეთ ვებუდეთ ერთ ნაწყვეტს“.

მე სექტემბერი

— აი ამანავო დანიშნის ქაღალდო, წაღით და შეუღებეთ მუშაობას!—მითხრა განინსპექტორმა.

— მერე ვემი? (?) ვემი რით წავიღო? — ურმით სოფელის საბჭო გადაუტანთ. თქვენისთანა „მასწავლებელს უძახით „ვემს“ თუ ბარგზე ლაპარაკობთ? რით განიზრგვა თქვენი „ლიტერატურული“ ქართული იმ, უკაცრავად პასუხია—„მასწავლებლის“ ქართულისაგან, რომელმაც ცნობილი ანეკდოტის მიხედვით, აკარსტანის სახკომს ასეთი შინაარსის მიმართვა გაუგზავნა: „ტორაჯი დავიკირე, რადგან უბორკა მე არ შემეძლია და ჯამაგირის მიცემაში ატყეჩაი თქვენ იტენითო“.

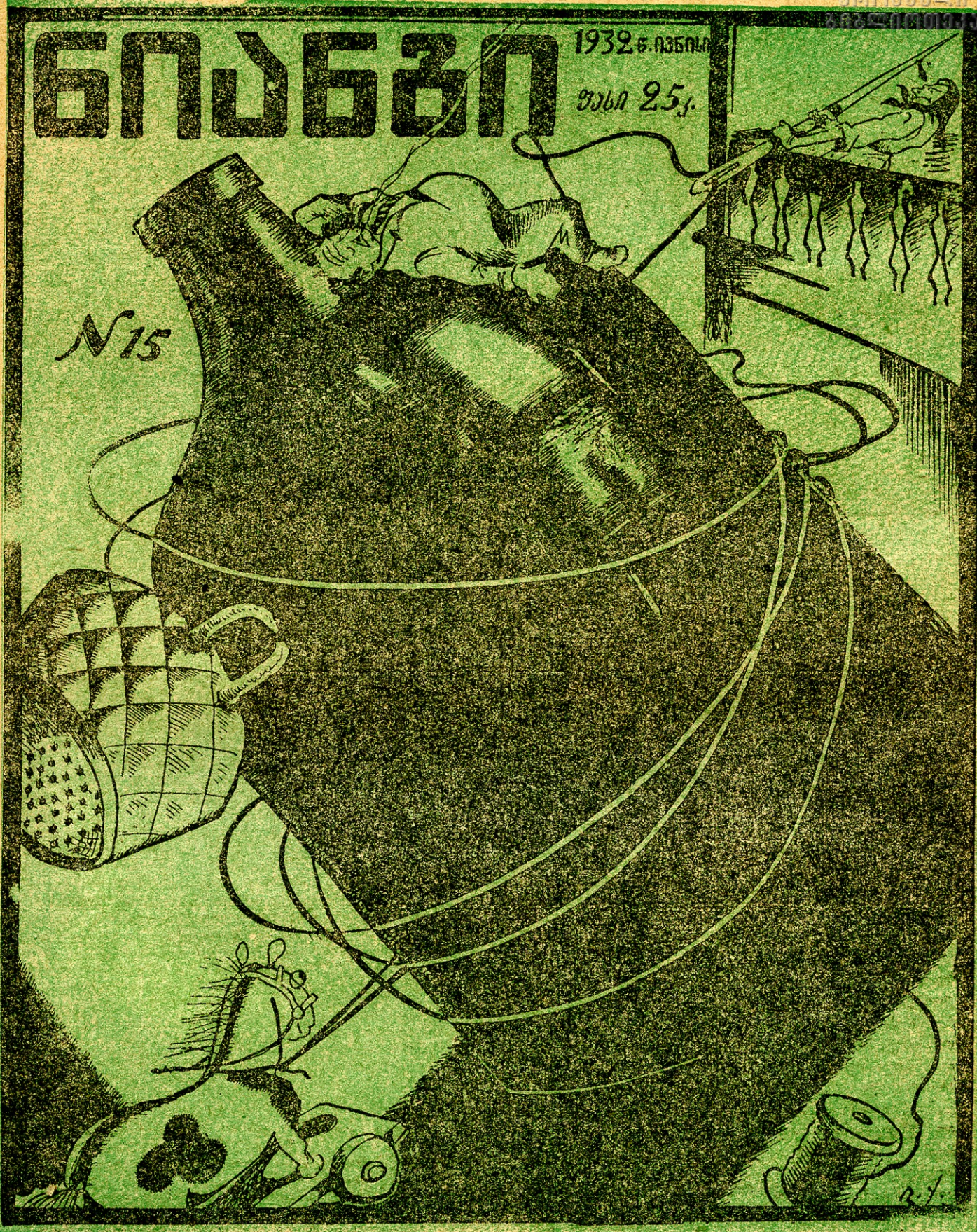

ნოანში

1932 წ. იანვარი

ფასი 2.5კ.

№15

ბმბია:—ისე მოეხუცდი, რომ ნემსის ზოდეც აღარ შემიძლია!
 ნმა:—(შვილისშვილისა)—ბებია, გულს ნუ გაიტებს, სიბერე რა შუაშია!. ნემსზე სხვადასხვა ხარახურა ასორტიმენტია ჩამოკიდებული და ამიტომ გიჭირს ზოდეა!